

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
1.Bf.421/2012/10.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, 2013. év november hó 26. napján tartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az életveszélyt okozó testi sértés büntette és más bűncselekmények miatt a vádlott ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 15.B.946/2012/16. számú ítéletét megváltoztatja.

A vádlott terhére rótt bűncselekmények közül a testi épség elleni bűncselekményt testi sértés büntetteként nevezi meg, annak jogszabályi hivatkozását a 2012. évi C. törvény 164. § (1) és (8) bekezdéseként, míg a lopás vétsége kísérlete tekintetében a jogszabályi hivatkozást a 2012. évi C. törvény 370. § (1) és (2) bekezdés bd) pontjaként jelöli meg.

Megállapítja, hogy a vádlott feltételes szabadságra bocsátásának legkorábbi időpontja a szabadságvesztés büntetés kétharmad részének kitöltését követő nap.

Az elsőfokú bíróság ítéletét egyebekben helybenhagyja.

A vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes letartóztatásban töltött időt a szabadságvesztésbe beszámítja.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

A Fővárosi Törvényszék 15.B.946/2012/16. számú, 2012. október 3. napján kihirdetett ítéletével a vádlottat a Btk. 170. § (1), (5) bekezdése szerinti életveszélyt okozó testi sértés büntette és a Btk. 316. § (1), (2) bekezdés szerinti lopás vétségének kísérlete miatt - halmazati büntetésül - 5 év börtönre és 5 év közügyektől eltiltásra ítélte. Rendelkezett az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról a kiszabott büntetésbe, a bűnjelekről és a bűnügyi költség viseléséről.

Az elsőfokú ítélet ellen a vádlott és védője felmentés, illetőleg a kiszabott büntetés enyhítése végett jelentett be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.944/2012/4. számú átiratában a védelmi fellebbezéseket nem tartotta alaposnak. Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság a perrendszerű bizonyítási eljárásban hibamentes és a felülbírálat során is irányadó tényállást állapított meg. Okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére és megfelelő büntetést szabott ki, ezért az elsőfokú ítélet helybenhagyására tett indítványt.

A másodfokú nyilvános ülésen nem képviseltette magát.

A vádlott védője a nyilvános ülésen a fellebbezését módosított tartalommal fenntartotta. Már nem vitatva a vádlott elkövetési magatartását, a kiszabott büntetés enyhítését indítványozta. Indítványát a vádlott eshetőleges szándékára, büntetlen előéletére, az időmúlásra, és a megbánásra alapította. Az ügy elbírálására a 2012. évi C. törvény alkalmazását kérte.

A vádlott az utolsó szó jogán megbánásának adott hangot, maga is a büntetés enyhítését kérte.

A fellebbezés nem alapos.

A Fővárosi Ítéltábla a kizárólagos védelmi perorvoslat alapján eljárva az elsőfokú ítéletet és a megelőző eljárást a Be. 348. §-a szerint teljes körben felülbírált.

Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok megtartása mellett lefolytatott bizonyítási eljárásban az ügy ténybeli és jogi megítéléséhez szükséges bizonyítékokat beszerezte, az ítéletében kimerítően felsorolta és a vád keretei között értékelte. A bizonyítékokat egyenként és összhatásában is vizsgálta, e tevékenységét nagyrészt megindokolta.

Az elsőfokú ítélet tényállását a vádlott részbeni beismerő vallomására is alapította, a sértett vallomásából a nyomozás során, a műtetet követő napon megtett - a vád által elfogadott tartalomút - tekintette irányadónak, szemben a tárgyaláson megtett részletes, következetes és életszerű vallomásával, amelynek elvetését az ítéletben nem indokolta meg.

A sértett megszúrásának körülményeit illetően nem egyezett a vádlott és a sértett előadása és a szakértő sem oldotta fel az ellentétet, mert az okozott sérülés bármely variáció szerint létrejöhetett. A sértett nyomozati vallomása azt tartalmazza, hogy támadóját vissza akarta tartani a vaksága miatt pontosan nem észlelt - de eltulajdonításra irányuló - tevékenység kifejtésétől. A bíróság előtt azonban azt vallotta, hogy a vádlott teljes alkarjával kutatót a táskájában és ő nem tudta elhárítani a kezét. a vádlottkitartóan igyekezett megszerezni az értékeit, és az ő tevékenysége arra irányult, hogy ez ne sikerülhessen, ezért a vádlottat igyekezett

távol tartani magától, a táskájától, és fogyatékosága ellenére megkísérelte a lopás sikeres végrehajtását megakadályozni.

Az elsőfokú ítélet 9. oldalának utolsó sorában adott értékelésekor azt rögzíti a bíróság, hogy a cselekmény megakadályozása érdekében ütött a sértett a vádlott felé, ugyanakkor a tényállás a 3. oldalon a 3. bekezdésében azt tartalmazza, hogy a sértett az elkövetőt vissza akarta tartani.

Erre figyelemmel szükségessé vált a részleges megalapozatlanság Be. 352. § (1) bekezdés a) pontja alapján való kiküszöbölése:

1./

Az elsőfokú ítélet 3. oldalának 3. bekezdéséből mellőzi azt a megállapítást, hogy sértett sértett az elkövetőt vissza akart tartani, e helyett az ítélet indokolásából azt emeli be, hogy a vádlottat magától akarta elhárítani.

2./

A történeti tényállást azzal is kiegészíti, hogy a vádlott a sértettet leszúrással is fenyegette, amely megállapítás ugyancsak hiányzik a tényállásból, noha az ítélet indokolása tartalmazza.

3./

Szükséges az ítélet tényállásában rögzíteni az igazságügyi elmeorvos szakértői vélemény tartalmát, miszerint a vádlott beszámítási képessége nem korlátozott, mivel ez a tény is csak az indokolásban szerepel.

4./

Az ítélet 3. oldalának 5. bekezdésében pedig azt kell pontosítani, hogy a sértettnek az őt ért támadás következtében nem mellúri, hanem hasúri vérgyüleme keletkezett.

E kiegészítések és pontosítások mellett az elsőfokú ítélet tényállása már hiánytalan, és megalapozott, a másodfokú eljárásban a felülbírálat alapját képezi.

Az elsőfokú bíróság az irányadó tényállásból okszerűen vont következtetést a vádlott bűnösségére, és a bűncselekmény jogi minősítése is megfelelő.

Ennek kapcsán azonban ki kell hangsúlyozni, hogy a bírósági eljárás alapja a törvényes vádhoz való kötöttség büntetőjogi alapvetése. Mivel a bíróság csak a pontosan körülírt, az ügyész által meghatározott a vádiratban foglalt tényállás szem előtt tartásával folytathatja le az eljárást, az mind az elsőfokú, mind pedig a másodfokú bíróság számára kötelező volt. Továbbmenően a másodfokú bíróság a felülbírálat során - a megalapozatlanság kivételével - kötve van az elsőfokú bíróság tényállásához, amely pedig megalapozott volt, mert az ügyesszeg a vád tárgyává azt tette, hogy a vádlott a menekülése érdekében szúrta meg a sértettet, ezért nem lehetett mást megállapítani. Így csak megjegyezni lehet, hogy a vádlott tette

másként is minősülhetett volna. Utóbbit az elsőfokú bíróság nem észlelte, noha az eltérő, súlyosabb jogi minősítés megállapításának feltételei adottak voltak.

A felülbírálatban irányadó tényállás szerint a vádlott már az aluljáróban megpróbálta kizsebelni a sértettet, végig figyelemmel kísérte, észlelte fogyatékoságát. Kitartóan követte a villamoson, majd az utcán, végül beosont mellette a lakóház lépcsőházába is. A házban ismét próbálkozott az érték megszerzésével, kitartóan kutatott a sértett válltászában, majd a tettenérésekor is hosszan ellenállt a sértett elhárító magatartásának. A sértett határozottan és erőteljesen fellépve próbálta a vádlottat magától távol tartani, és ő ekkor már a menekülése érdekében alkalmazott erőszakot és hasba szúrta a sértettet, akinek életveszélyes sérülést okozott. E tényállásnak megfelel a vádlott tettének jogi minősítése.

Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása során irányadó körülményeket feltárta és felsorolta az ítéletében. E körben pontosításokat kell tenni. A vádlott büntetlen előélete jelentéktelen enyhítő körülmény a bűncselekmény tárgyi súlya mellett. Ugyanakkor nyomatékos súlyosító körülmény a vádlott igen kitartó lopási szándéka, mivel a sértettet kifigyelte, követte és mivel tudta, hogy tárcája értékeket tartalmaz, azt mindenképpen meg akarta szerezni. Nyomatékos súlyosító körülmény az elvetemült elkövetési mód, a vaksága miatt korlátozott észleléssel rendelkező, a telefonhívása miatt figyelmét is elvonó helyzetben lévő személy olyan kitartó kutatása, majd életfontosságú szervek irányába való megszúrása, amely általa kivédhetetlen volt. Mivel az utóbbi időben a kiszolgáltatót személyek sérelmére megvalósított bűncselekmények elszaporodtak, ezt is a vádlott terhére kell figyelembe venni.

Az elsőfokú bíróság nem sorolta fel a súlyosító tényezők között a halmazatot, noha a büntetés mértékét a halmazati szabályok figyelmen kívül hagyásával határozta meg. A halmazat miatt kiszabható felemelt mértékű büntetés mellőzése esetén a két bűncselekmény halmazata súlyosító körülmény. Tévesen hivatkozott az elsőfokú bíróság arra, hogy büntetesként a középértéket szabta ki, mert az 5 év annak alatta maradt, az 5 év csak a súlyosabb bűncselekmény miatt kiszabható büntetés középértéke.

Mindezekre figyelemmel nem osztotta a másodfokú bíróság az ügyész álláspontját a büntetés példásan szigorú jellegéről, a védelem által indítványozott büntetés enyhítés pedig szóba sem jöhetett. A középérték alatti büntetés a 100 %-ban vak személy sérelmére kitartó elkövetési formában megvalósított majd ok nélküli (a látó személy menekülése a személy elleni támadás nélkül is megtörténhetett volna) hasba szúrásával végződő bűncselekményért enyhe büntetés, azonban annak súlyosítására a beállt súlyosítási tilalom miatt nem volt mód.

Az elsőfokú felülbírálat óta hatályba lépett a 2012. évi C. törvény. A Btk. 2. § -a szerint a bűncselekményt főszabályként az elkövetéskor irányadó anyagi jogi szabályok szerint kell elbírálni, azonban enyhébb elbírálás esetén az új törvényt kell alkalmazni. A vádlott cselekményének büntetőjogi megítélése nem változott, de a

feltételes szabadságra vonatkozó rendelkezések kedvezőbbek, és a Kúria is úgy foglalt állást a 4/2013.(X.14.) BK véleményében, hogy a feltételes szabadság alapot ad a módosított törvény alkalmazására.

Erre figyelemmel az új törvényt egységesen alkalmazta az ítélőtábla, ezért a bűncselekmény jogszabályi helyét is pontosítani kellett, és rögzíteni a feltételes szabadságra vonatkozóan a törvény 38. § (2) bekezdés a) pontjában foglalt új szabályt.

Az elsőfokú bíróság a testi épség elleni bűncselekményt helytelenül nevezte meg, mivel a bűncselekményt a különös részi főcím szerint kell megjelölni, a jogszabályi felhívás az általa alkalmazott jogszabály szerint is pontatlan volt.

Az ítélet járulékos rendelkezései törvényesek voltak.

A Fővárosi Ítélőtábla a Be. 372. § (1) bekezdése alapján megváltoztatta az elsőfokú ítéletet, míg a törvényes rendelkezéseit helybenhagyta.

Az előzetes letartóztatás továbbmenő beszámítása a Btk. 92. § (1) bekezdésén alapszik.

A határozat ellen a további jogorvoslatot a Be. 386. §-a kizárja.

Budapest, 2013. év november hó 26. napján

. Rédei Géza s.k.. Mató Ágnes s.k.. Vincze Piroska s.k.

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró

A Fővárosi Törvényszék 15.B.946/2012/16. számú ítélete a Fővárosi Ítélőtábla mint másodfokú bíróság 1.Bf.421/2012/10. számú ítéletében foglalt változtatással jogerős és végrehajtható.

Budapest, 2013. év november hó 26. napján

. Rédei Géza s.k.

a tanács elnöke

A kiadmány hitelül: